

НАСЛОВ: „НЕ БЕШЕ САМО ШЕГА“

Промоција на безбедна училишна средина
Проект поддржан од Детска фондација Песталоци

ЕДУЛАБ

Ликови:

Лена – жртва на киберврсничко насилство

Мартин – насилник, популарен во училиштето

Сара – пријателка на Лена

Професор Алекс – одделенски раководител

Сцена: Училница, по часовите. (Лена седи сама во последната клупа. Слуша музика, но очигледно е вознемирена. Често гледа во телефонот. Влегуваат Мартин и Сара. Сара изгледа загрижено, а Мартин самоуверен.)

Мартин: (на глас, се приближува) Опа! Гледај кој е тука! Како е, „красице на селфито“?

Лена: (го трга погледот од телефонот, суво) Престани, Мартин. Веќе ми е доста.

Сара: (со сериозен тон) Мартин, навистина не беше кул. Таа слика... сите ја гледаа. Коментарите беа ужасни.

Мартин: (рамнодушно) И што? Таа самата ја ставила сликата. Јас само додадов мал натпис. Инаку никој немаше ни да ја забележи.

Лена: (повредена, но со цврст глас) „Само натпис“? Напиша: „Кога ќе се обидеш да изгледаш паметно, ама си најголемата губитничка во школо“. И потоа ја сподели на сите. Направи група да се исмејувате од мене. Игор, Ана, дури и некои наставници го видоа тоа!

Мартин: (молчи неколку секунди) Па... добро, можеби отиде предалеку. Но, сите се смееја.

Сара: Не сите. Јас не се смеев. Ниту Лена. И многу други само молчеа. Мислиш дека тоа не боли?

(Тишина. Влегува професорот Алекс, со папка во рацете. Забележува дека атмосферата е напната.)

Професор Алекс: Што се случува овде? Не ми изгледате како да зборувате за домашна работа.

Сара: Професоре... Мартин објави слика од Лена со навредлив натпис. Ја сподели во групи. И сега сите ја исмејуваат.

Професор Алекс: (се врти кон Мартин) Мартин, дали е тоа точно?

Мартин: (под притисок, се брани) Ја, мислам... мислев дека е смешно. Тоа беше само меме. Никој не ја тераше да го гледа.

Лена: (разочарано) Ти ми ја зема сликата без дозвола. Ја злоупотреби. Сите ми се смеат, добив порака да „си се тргнам“ од интернет. Дури и некој ми рече дека „не сум за тука“. Секој ден ми стега во градите кога го отворам телефонот. Дали тоа е „само шега“?

(Кратка тишина. Професорот сериозно гледа во Мартин.)

Професор Алекс: Кибернасилството не е само навреда. Тоа е напад врз човековото достоинство. Може да доведе до изолација на личноста, дури и полошо.

Мартин, ова ќе биде пријавено кај директорот, а ќе бидат известени и твоите родители. А ти, Лена, нема да останеш сама. Ќе добиеш поддршка.

Мартин: (понижен, се обраќа кон Лена) Лена... навистина не мислев дека толку ќе те повреди.

Извини. Не знаев...

Лена: (се навалува нанзад, тивко) Тоа е проблемот. Никогаш не знаете... додека не биде доцна.

Професор Алекс: Сите треба да научиме – не само Мартин. Утре ќе имаме час посветен на дигиталната етика. А вие тројца – ќе бидете дел од него. Ќе зборуваме, сите.

(Сара се приближува до Лена, ја прегрнува.)

Сара: Нема да дозволам да поминуваш сама низ ова. Ниту ден повеќе.

(Светлото се гасне. Глас од нараторот – може да го зборува Лена или да биде „гласот на интернет“)

Гласот: „Зборовите на екранот се невидливи раце – тие или носат, или туркаат. Избери да бидеш таа што гради, а не таа што руши. Затоа што зад секој екран стои вистинско срце“.

